

— Какво? . . . Ахъ ти, глупавичка! Какво си намислила ти? . . . Азъ ще те обадя на старата елха — заплаши тя Майя.

Оттогава Нимфата прѣстана да говори за Човѣка, но постоянно мислѣше за него.

Около нея се навъртаха добродушни брѣмбарчета, красиви лекокрили пеперудки, които мислѣха само за цѣлувки, весели цигулари-шурци; по дърветата въ гнѣздата си седѣха птици и важно мжтѣха своитѣ яйца: тѣ казваха, че да мжтишъ яйца — това било най-важната работа на свѣта! . . .

Дебели вжсеници лакомо пълзѣха по младитѣ свѣжи листе и разсждаваха само за ядене. А черниятъ кълвачъ чукаше непрѣстанно съ своя остъръ клюнъ по дърветата, изкарваше оттамъ бѣли малки червейчета и какавидки и ги унищожаваше — това ще рече, да се „грижишъ за реда и спокойствието“ — казваше той.

Понѣкога проблѣсваше въ трѣвата разноцвѣтната кожа на змия или блѣскаха златиститѣ очи на жаба . . .

Но Майя се не боеше — тя знаеше, че никой не може да се допрѣ до нея.

Да, много другари имаше мъничката Нимфа, но, отъ всички тя най-много обичаше мъхавата елха: зеръ баба знаеше такива чудни приказки, а между зеленитѣ ѝ иглици се криеха такива ароматни, възгорчивки капки смсла . . .

Прѣзъ топлитѣ ноци, къмъ боровия храстъ прилиташе малка сива птичка, която пѣеше тѣй сладко, че Майя откриваше листата на розата и слушаше, сладко слушаше чуднитѣ пѣсни.

Но една сутринъ, когато летеше отъ цвѣтъ на цвѣтъ, Майя отведнажъ чу нови чудни звукове . . .